

L'ESPORT A LES COMARQUES

FUTBOL "AMATEUR"

D'OLOT

C. E. Jovenut, 0-1 - F. C. T. Olot, 5

El primer partit del campionat amateur celebrat al camp del Jovenut ha estat catastròfic per als locals, com ho demostra el resultat.

El Jovenut ha de reformar la davantera, puix que les proves que ha fet en aquest partit no han fet sinó desmuntar més aquesta i de passada desmuntar la resta de l'equip.

El Tòrelló ens ha causat una bona impressió, tant pel seu conjunt de joc ràpid com pels seus golejadors que es produeixen en el tret a gol; tant és així que no ens estranyaria que no es deixessin atrapar en la puntuació.

El partit ha estat de complet domini foraster. Tot i això el primer temps ha acabat empatat a un gol, obtingut per Vilanova de l'Olot i Francès el del visitant.

Al segon temps el domini del Tòrelló es va convertir en un atac a gol, i gràcies a l'arbitratge de Quintana, del Col·legi gironí, que feia el que podia per anul·lar-lo, el resultat no va ésser més contundent el resultat per als locals. Els gols han estat marcats en aquest temps per Reig (2) i francès. Foradada en pretendre desviar una bola, l'ha endinsada a la seva pròpia xarxa.

Els equips eren: C. E. Jovenut: Villegas, Comalat, Coromina, Corroy, Pícolis, Foradada, Vila, Mane, Vilanova, Minterat i Marzá.

F. C. Tòrelló: Figueres, Llenas, Bassaganyes, Vergés, Bonastre, Sabater, Tone, Vilaplana, Reig, Francés i Badia.

Al camp de l'Olot F. C. ha jugat un combinat de l'Olot amb l'equip amateur del Girona F. C., guanyant els locals per 3 a 1.

DE NAVARRES

C. E. Navarres, 1 - F. C. Sampedor, 3

S'ha celebrat al camp del C. E. Navarres un interessant partit de futbol entre l'equip local i el F. C. Sampedor, del qual ha sortit guanyador l'equip visitant pel resultat de 3 a 1.

Transcorreguts vint minuts de joc Viladés rep una pilota llarga de Soler, que serveix exactament a Pujol, el qual d'un excel·lent tret marca el primer gol de la tarda favorable al Sampedor.

Nova escapada de Sampedor, i el porter navarres salvà un gol segur amb una llançada magnífica als peus de Serra. 35 minuts després Soler cedeix una altra vegada la pilota a Serra, i aquest ràpidament a Pujol, que dribla a la defensa, i d'un tret magníficament col·locat burla per segona vegada la meta Navarres, acabant amb aquest resultat el primer temps.

Al cap de 15 minuts de començada la segona part la davantera Navarres, en una mala entesa de la defensa, contraria, aconsegueix batre per primera i única vegada la porta del Sampedor.

Poc abans d'acabar el partit, en una aclarida fluixa del porter Navarres, que és aprofitada per Serra, aquest para el gol, i cedeix alt a Arnau, que d'un cap marcar el tercer gol per al Sampedor.

El Sampedor ha jugat un bon partit. S'han destacat principalment Serra, Soler, Pujol, Arnau i Boix.

El Navarres ens ha agradat bastant, encara que creiem que podia donar més joc.

L'arbitratge, regular.—C.

DE BALAGUER

El diumenge passat se celebrà al camp d'esports un interessant partit de futbol entre els primers equips de l'Albosa i el de la Penya Sami.

Comença el partit amb domini de l'equip forà; al cap de deu minuts de joc es marca el primer gol per part dels forasters; passa el temps sense veure bones jugades; però al cap de trenta minuts de joc l'interior esquerre de la Penya marca un gol, que el públic aplaudeix, i acaba la primera part amb l'empat d'un a un.

En començar la segona part l'equip local sembla que vol reaccionar, i al cap de cinc minuts de joc, l'extrem dreta marca el tercer gol; l'equip forà no s'entén, i el davanter centre dels locals fa una bona jugada que val el quart gol. Manquen deu minuts per acabar el partit quan els forasters marquen el segon gol a llur favor; però som quasi a acabar que l'extrem dreta marca el cinquè gol, i així acaba el partit amb el resultat de cinc gols a dos a favor de la Penya Sami.

Els dies 9, 10 i 11 d'aquest mes és la Festa Major, i s'annuncien grans espectacles.

Al camp d'esports es jugarà un interessant partit entre els Calaires de Llívia i la Penya Sami, de la localitat, en el qual es disputarà una magnífica copa.

F. TICO

Unió Republicana F. C., 1

U. E. Vilanova de Bellpuig, 1

El diumenge passat es jugà al camp de les Fornes un encontre entre els propietaris del terreny i el primer del Vilanova.

De sortida avança l'equip forà, i porta la pilota fins a la línia de defenses, els quals, però, allunyen el perill. Tot seguit contraataquen els locals, i en diverses oportunitats aconseguixen fer entrar en joc el porter forà, el qual, ben col·locat, aclareix les situacions de perill que es produeixen davant la seva porteria.

Els drets de l'Arbeca assolixen escapar-se amb la pilota, i es produeixen algunes jugades confuses davant la porta forana.

Anotem també diversos avançats dels vilanovins, i quan mancaven pocs minuts per acabar el primer temps, en una jugada desgraciada dels locals, marquen el primer gol els visitants.

En reprendre's el joc una forta pressió dels locals, que es llancen a l'atac amb molt d'entusiasme per cercar el gol de l'empat, que es produeix després d'algunes passes precises de Queralt a Garsavall, i aquest, d'una forta rematada, aconsegueix l'empat, que és acollit amb molta aplaudiment pel públic que omple el camp.

Continua el domini local, i es registren altres jugades d'interès, però sense resultat. Per nerviosisme es perden molt bones ocasions de marcar.

L'arbitre, senyor Antoni Aixela, amb molt bona voluntat i res més.

FRANCESC LLEONARD

DE FIGUERES

F. C. Port-Bou (primer equip), 3

U. E. Figueres (equip B), 3

El diumenge, dia 27, s'enfrontaren en un encontre amistós i en terreny figuerenc, el primer equip del Port-Bou i el reserva unionista.

El fort vent, que bufà durant tot l'encontre, feu que el partit, molt interessant per l'anivellament de les forces, no pogués oferir-nos gaire joc de qualitat, ja que gran nombre de jugades que semblaven ben iniciades es perdien llàstimosament a causa del vent.

El resultat fou d'empat a 3 gols.

DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Al camp d'esports del Casal E. C. es jugà el quart partit del Campionat local amateur entre el A. C. Vilafaneca i la Penya Serra-Camés.

Es pot dir que gairebé no hi hagué lluita, ja que a la P. Serra-Camés li faltaven quatre jugadors, i hagué d'afiliat suplents, degut a la qual cosa el partit fou jugat amb intens domini del Vilafaneca A. C., que s'adjudicà la victòria i amb ella els dos punts en liti, pel resultat de 4 a 0.

El primer equip del Casal E. C. es desplaça a Sant Sadurn d'Anoia a jugar un partit amistós contra el primer equip de l'Anoia. L'encontre fou molt disputat, palesant la gran classe del Casal E. C., el qual s'adjudicà la victòria pel seu millor gol amb el resultat de 2 a 1.

Corresponsal

DE PALMA DE MALLORCA

Constància, 3; Athletic, 1

En partit de campionat

Opinava la majoria que el Constància, actual campió, s'apuntaria la segona desfeta, ja que poques victòries ha aconseguit dintre del camp de l'Athletic, ultra que aquesta temporada sembla que es troba en bastant bona forma, mentre que algunes adquisicions del seu contrincant ha fet que el repetit Athletic se'l tingues per un adversari perillós.

El primer punt fou obtingut per mitjà d'Antolí, aprofitant una falsa sortida del porter Pericas, tot això a favor del Constància.

El davanter del Constància, Barber, cura d'enviar a la xarxa la bola i d'apuntar-se el segon punt en apropar una aclarida desfermada del defensa Ballester; unes indicacions davant la porta priven l'Athletic de marcar, i segueix la boníssima defensa del Constància.

L'Athletic, per mitjà de Malmó, marca el primer i únic punt, el qual serveix perquè el Constància s'imposi i faci quelcom de joc violent, fins que l'arbitre assenyalà el descens.

Reprès el joc, el debutant Paez, de l'equip campió, cura de afiançar la victòria amb un nou gol per al Constància en aprofitar un centre de l'al dreta.

S'arriba al final amb el resultat de 3 a 1 a favor de l'equip Constància, d'Inca.

Equips:

Constància: Ruiz, Vera, Abadal, Esteric, Ordinas, Pericas, Oliver, Anjo, Paez, Barber i Coll.

Athletic: Pericas, Moya, Ballester, Asens, Gregori, Díez, Carpena, Gallera, Sureda, Malmó i Sales.

De l'arbitratge curà el col·legiat baler Llinars i el d'arbitre T. M. i actua d'arbitre el senyor Caldentey.

El primer temps, encara que no s'esperava, fou favorable a l'Athletic, el qual marcà 9 punts per 7 els artillers; i en començar el segon temps els artillers intensificaren llurs atacs a la qual cosa feu que s'igualés el tancat, i llavors el superaren, encara que degut a molts esforços. Acaba el matx en 17-14 a favor de l'Artille-ria T. M.

Equips i punts marcats:

Artille-ria: Carrillo (12), Móra (1), Vila (2), Mateu, Sales (2), Malmó (6), Mas (2), Mayol (4), Díez.

L'arbitratge, quelcom benèvol en les fallades d'ambdós equips. El més notable de la lluita fou la defensa feta del basquet, la qual cosa evità nombrosos punts a ambdós bàndols.

Otreu comentar durant el partit el silenci que la Federació Nacional de Basquetbol guarda respecte a la Balear, la qual té sol·licitat d'ingressar, des de fa temps, i no se li contesta.

J. Móra

DE VILANOVA I LA GELTRU

F. C. Catalunya, 4

Tarragona F. C., 2

Hi havia molt d'interès per a presenciar aquest encontre, molt disputat per ambdós adversaris. Conseguida l'excel·lent actuació que d'alguns temps ençà demostra el F. C. Catalunya, com ho prova el seguit de victòries que ha obtingut, puix que els seus elements sempre posen un remarcant interès a la lluita, especialment Vilanova, Carbone II i alguns jugadors de l'equip de la Penya.

gràcies a 22 els de Catalunya aconseguí apuntar-se tres gols al primer temps, o sigui: el primer obra d'Hernan, l'extrem dreta, Venús, el segon. I el tercer, també obra de Venús.

El Tarragona, en aquest temps, va obtenir un gol, per mitjà de Guasch. Al segon temps el joc tingué les mateixes característiques que el temps anterior. Solament és de remarcar que a les acaballes de l'encontre, tal vegada per la nerviositat que existia en algun element foraster, hom va presenciar alguns petits incidents que no fou gens difícil de reprimir. Amb tot, els dos cercles s'apuntaren un gol per banda. El del Catalunya, per mitjà de Hernan, al cap de cinc minuts de reprendre el joc en aquest temps, i pel Tarragona va marcar Francés en executar un penalty en què fou castigat el Catalunya.

La formació dels equips era la següent:

F. C. Catalunya: Reidriss, Callao, Guillemant, Carbone II, Domingo, Bages, Venús, Carbone II, Hernan, Espinazo i Torres.

Tarragona: C. Boronat, Francés, Marzá, Santa Juliana, Alegret, Avia, Perelló, Poldo, Garcís, Guasch i Peglerri.

L'arbitratge a càrrec del senyor Caminal, no va passar de regular.

S. MOREIRA

segon. I el tercer, també obra de Venús.

El Tarragona, en aquest temps, va obtenir un gol, per mitjà de Guasch. Al segon temps el joc tingué les mateixes característiques que el temps anterior. Solament és de remarcar que a les acaballes de l'encontre, tal vegada per la nerviositat que existia en algun element foraster, hom va presenciar alguns petits incidents que no fou gens difícil de reprimir. Amb tot, els dos cercles s'apuntaren un gol per banda. El del Catalunya, per mitjà de Hernan, al cap de cinc minuts de reprendre el joc en aquest temps, i pel Tarragona va marcar Francés en executar un penalty en què fou castigat el Catalunya.

La formació dels equips era la següent:

F. C. Catalunya: Reidriss, Callao, Guillemant, Carbone II, Domingo, Bages, Venús, Carbone II, Hernan, Espinazo i Torres.

Tarragona: C. Boronat, Francés, Marzá, Santa Juliana, Alegret, Avia, Perelló, Poldo, Garcís, Guasch i Peglerri.

L'arbitratge a càrrec del senyor Caminal, no va passar de regular.

S. MOREIRA

DE VILADECANS

Catalunya Viladecans, 0;

C. E. Santjoanenc, 1

Després de la grata recordança que deixa l'equip contrincant a Viladecans el diumenge anterior, i tenint en compte que és un dels equips del nostre grup que més juga a futbol, hem de confessar que l'al·licent de públic que hom recorda al nostre camp, s'ha perdut, com crec també aquella fama que tingué el Viladecans. En jugar-se els vint-i-cinc minuts que mancaven del partit del diumenge, suspès per culpa del temps, anem que el Santjoanenc atacà amb tanta forma que Gabarró, als cinc minuts, marcà el primer i únic gol, de factura immillorable, i amb un atac permanent d'aquest mateix equip donà final a aquest prolongat partit, digne continuació de l'anterior.

Arbitratge Hernández i els equips foren:

C. E. Santjoanenc: Arriola, Benages, Garbelló, Oliver, Tarrida, Bonich, Ortiz, Rosanas, Jordan, G. Gabarró.

C. Viladecans: Miernau, Monedós, Vinyo, Rodríguez, Batlle, Gener, Díaz, Vinyo, Masgrat, Cazorla i Tena.

Puntuació després del segon partit de la primera volta: Santjoanenc, 11 punts; Santfeliuenc, 10; Cornellà, 8; Gavà, 8; Prat, 6; i Viladecans, 1.

DE SANT CELONI

Sant Celoni, 3; Mataronina U. S., 1

Corresponsal al Campionat Amateur, grup Costa, el diumenge passat es jugà un partit entre la U. E. Mataronina i el club local. El resultat fou favorable als nostres per 3 a 1. A la primera part dominà el Sant Celoni i fruit d'això fou arribar al descans amb un 2 a 0 a seu favor. A la segona el domini fou altern, i cada bàndol aconseguí un gol.

Els gols foren obtinguts: el primer, per Masferrer, rematant un batibull davant la porta matoronina; el segon, per una magistral internada del mig centre, el qual, després de passar diversos contraris, donà la bola a l'interior Ventura, que d'un xut creuat endinsà la pilota a la xarxa; el tercer, en una arrencada individual del davanter centre, magníficament acabada amb un tir a l'angle.

El dels forans també fou obtingut amb un batibull davant de porta.

Pels locals es distingiren el mig centre i l'al dreta d'atac.

J. PERRAMON COSTA

DE LLORET DE MAR

El Tordera F. C. guanya el C. E. Lloret per 3 gols a 1

Diumenge, en caràcter amistós i al terreny del Lloret van jugar els equips esmentats.

Venceren els torderencs, els quals demostraren més conjunt que els locals i velen brillants jugades entre els seus components.

Tres gols per mitjà de Torrent i Pados els forasters, i pels locals Batlle, de penalty.

El Lloret S. C. ha organitzat un torneig, en el qual es disputarà una magnífica copa d'argent i hi prendran part els equips Tordera F. C., Breda F. C., S. C. Lloret S. C., F. C. Santa Cristina Ara i Vidreres.

Donada la igualtat de forces, fa preveure unes lluites interessants dintre la més rigorosa noblesa, per l'obtenció del primer lloc.

Donarem compte de la seva marxa.

PENALTY

DE BLANES

Comentaris de la jornada de diumenge

Diumenge tinguerem els blancs en un plat fort. La vinguda del C. E. Maltgat sempre desvetlla interès entre els aficionats, sigui la que sigui la classe o situació de l'equip local. Proves d'això fou, encara que no arribant al ple, l'excel·lent entrada que veierem al camp del Recó d'En Portes.

L'actuació de l'equip blanc tingué dues fases diferents: a la primera part sortiren a un tren endimoniat i desbalastaren per complet la defensiva malgratena, la qual es distingí per insegura i mancada de col·locació, deixant al porter sempre a mercé dels davanter blancs, que en aquesta primera part demostraren una punteria encertada, aprofitant totes les ocasions per a batre En Portes.

Sis gols marcareu, per un els malgratencs. Aquest fou el resultat final del primer temps.

A la segona part, de sortida els blancs marcareu el setè gol, entrant per una defensa contrari en aclarir una jugada de perill.

Ambeduques no gol els blancs s'adormiren, confiant amb la puntuació obtinguda. Doncs bé: els malgratencs, que són gent que no es desanimen, començaren a dominar i posar en perill la porta blanca i en alguns moments arribaren a un emboltellament complet.

Fruct d'aquesta reacció l'obtenció d'altres tres gols i uns moments d'angoixa pels aficionats locals fins al moment final en el qual es tenia per la victòria obtinguda al primer temps, i que per cansament o bé el clàssic "ja ho farem" d'alguns jugadors perillava.

El senyor Planell, arbitre de l'encontre, malament.

En el pròxim número publicarem la conversa sostinguda amb el senyor president de la U. E. Blanes.

BILBAO

El campionat de quarta categoria va acabar-se.

Les partides continuen disputadíssimes i l'expectació entre llurs nombrosos espectadors és gran.

Els resultats obtinguts darrerament són els següents:

Batista, 75-48; Bravo, 63-48; Carretero, 75-48; Bravo, 72-48; Garriga, 75-48; Bravo, 67; Garriga, 75-48; Dellonder, 64; Batista, 61-48; Carretero, 75.

Com pot veure's, els partits són igualadíssims i per això es fan interessants.

La classificació actual és la següent:

Batista, 14 punts; Carretero, 14; Dellonder, 12; Abril, 10; Garriga, 8; Ayats, 6; Bravo, 2.

Molt difícil serà preveure el campio, encara que el que a aquestes hores ja ho és, crec que serà En Carretero, que és el que més avantatge porta.

Avui començaran els partits de primera categoria, en la qual hi ha dos participants: Pasaqual, actual campió, i Ros F. challenge.

Donada la rivalitat esportiva que hi ha entre ambdós i l'anivellament de forces fan preveure que es veuran unes belles partides.

Per a data no massa llunyana el Billar Club Blanes organitza un gran festival billarístic amb motiu del lliurament de premis del campionat d'enguany.

Es barregen els noms d'Estivill, Domingo, Miró, Puigvert, Martínez, Gabarri, Ribes, Vives i altres.

El sol anunci d'aquest festival ha despertat una gran expectació entre els aficionats locals i ja no es parla d'altra cosa. Esperaré tenir més detalls per anar-ne parlant en edicions vinents.

JOAN ROMANS RIERA

DE LA BISBAL

Política de realitats

Fa uns quants dies que el senyor Joan Esterich, en el decurs d'una conferència sobre política internacional, parlava a la ciutat de la Bisbal de la participació de la Lliga en el Govern, intentant—dèbades!—justificar-la. "Deixem-nos de petites coses de si ens pertoqueu aquestes llocs o més, de si hi guanyem o perdem. Acarem-nos amb la realitat dels fets; amb l'obra realitzada." Heus ací, en una breu sintetització, el pensament del diputat per Girona. El senyor Esterich, que digué algunes coses que col·loquen en entredit la serietat de les persones i que hom fan pensar si el prenen per xines, com, per exemple, allò que l'entrada de la Lliga al Govern havia causat enorme impressió a Ginebra i arreu d'Europa, car se'ls considera els únics que poden civilitzar i establir corrents d'harmonia entre els espanyols, amb aquelles i altres manifestacions venia a dir-nos que cal fixar-se amb la tasca acomplerta i amb les realitats, que precisament, "Nosaltres, els savis," digué en determinada aynentesa un problem dels trenta anys de catalanisme... Recordarem els mots amb la pronunciació d'aquelles paraules, que no deixaren de fer el seu efecte, encara que al darrera no hi hagués altra

La gran desfeta de l'Ajuntament. A conseqüència de les castanyes, el conglomerat Radical-Lliga-Ceda, que venia fent de les seves a la Casa de la Vila, ha quedat desfet com un bolad. Es tractava en la sessió memorable de portar a la plaça de la Llibertat part del mercat, o sigui els sacs de castanyes que durant algunes setmanes surten, cosa molt justa, per reduir, si més no, el batibull que s'armava cada diumenge allí on se celebra ara.

Prèviament acordat entre radicals arribà l'hora d'enfocar la qüestió, la qual, treballada pels homes de la Lliga, feu el miracle de reduir la majoria de radicals, que eren set, a quatre, en vista de la qual cosa i preveient el fracàs d'una votació, presentaren llur dimissió l'alcalde gestor Joan Mujol, el seu fill i els gestors Coma i Feliu.

Es discutí a bastament i algun quedà malparat, ja que uns i altres, pels retrets que es feren, mostraren les ganes de participar en el Govern.

El cap de Lliga Catalana era qui més feia ús de la voluntat popular durant la batalla, però és que no recorda el dit senyor manifestació feta per ell en l'hora de la destitució dels regidors d'Esquerra Catalana? La ho recordarem. Afirma que la seva minoria no podia figurar en cap gestora, i ara resulta que li faltà temps per fer combinacions i retreure amb els seus vots la venda de l'era de can Prats, arrencar els arbres d'un passeig per a convertir-lo en carretera, comprar unes bombetes ridícules i pròpies per a uns cavallets, i omplir el poble de cartells i retols, tots escrits en castellà. Si haguessin fet la fressa els que van prometre-ho en enbarrar-hi, bé, però que la Lliga també toqués el bombó...

Corresponsal

DE LINARS DEL VALLES

Liquidació

La nota darrera de LA RAMBLA DE CATALUNYA posà en marxa els discursos locals i col·locà fortament totes les llurs polítiques, trencant a son a llurs moradors sense distinció de sexes ni malisos. S'alcaren amb un esverament passional i emotiu, i no mancaren els ingenus que amb cert nerviosisme anunciaven una topada entre el clergue que al·ludim i el sotsganant. Doncs bé, el dimarts a la tarda ens vingué a trobar, però la cortesia escumosa amb la qual es produí l'escomesa, privà de flotar la indignació, i el diàleg es desenvolupà mantenint la valentia dels conceptes, amb inalterable serietat, i això ens recels i suavitza la qüestió.

Poguerem, de més a més, convençer-nos que, respecte el darrer parlament no va comportar-se amb la desviació que se li atribuïa, extrem que celebrem moltíssim. Jugà algunes llores que es prestaven a errònies interpretacions, i així és de dolore. Remarquem, però, que en el cor de les dretes locals flameja aquesta joiosa ensenya, com una magnífica i prometedora treballa, de les que poden prestar estimable ajut, però ens assegurà que no serviria d'ajut desig en cas d'intentar-se per no escureir al seu místicisme religiós.

Considerem que si s'hagués produït sempre amb aquesta escrupolositat, no hauria acceptat el local d'aquestes dretes per a l'acte, tenint-ne de propi i havent-n'hi d'independents, ni mogut per l'imperatú d'una exagerada moralitat, hauria servit amb la seva actitud encara que indirectament, baixes passions polítiques, que tenim suficientment provat que en la clandestinitat no actuem com tampoc hi actua la secció de joves cristians, i per això guardem prova documental d'unes comunicacions fatídiques impròpies del cristianisme, i que ens feren exclamar: ¡Oh darrera somni d'immortalitat! ves per on continuem els diàlegs modestos posant el cobejar-lo i amb quin dalt d'aquests ardis joves posen als a tan romàntica i bella illació. Donar la vida per un ideal, no és deixar una fortuna, però és llegar un nom, obsessió nostra, que estem certs que proclamarien amb orgull els nostres successors si ens en fèiem creditors. Aquest camí ha estat abandonat, segons sembla, i n'estem contents perquè ens acabava la paciència i havien decidit no fer noves provisions. Donem per liquidat aquest enjunció. Virem vers nous horitzons. Caram, a la seva tasca més planera o més fèruga, el cas és servir-la amb elevació de principis i amb diàfana puresa. Així és la nostra norma.

JOSEP SERRA

Política de realitats

Fa uns quants dies que el senyor Joan Esterich, en el decurs d'una conferència sobre política internacional, parlava a la ciutat de la Bisbal de la participació de la Lliga en el Govern, intentant—dèbades!—justificar-la. "Deixem-nos de petites coses de si ens pertoqueu

1935 C I N E M A 1936

Pels cinemes

Breu comentari de's fi'ns que hem vist

Fantasio presenta "Los dioses se divierten"

Sota el títol de "Los dioses se divierten" presenta l'empresa d'aquest elegant cinema una producció U. F. A. que pel nostre gust és del bon que hem vist. Diem que pel nostre gust perquè amb això dels gustos és difícil posar-se d'acord; no obstant, tenim la seguretat que si hom se sap situar i fer-se càrrec del que veu i del que el film representa, serà de la nostra opinió, o sigui que es tracta d'una producció dellosa i que s'aparta del corrent.

Es tracta d'una paròdia mitològica; així, doncs, ens veiem transportats en primer lloc a Tebas, on les dones formen grans manifestacions per tal que finel·li la guerra a què estan lliurats els seus marits sota el comandament del general Anfítrio; la dona d'aquest, després de dirigir-los-hi la paraula recomanant aguant i resignació, invoca als peus de l'estàtua de Júpiter per tal que aquest, amb el seu poder, faci acabar la guerra i torni el benestar al seu poble. La seva veu no és desolada. Mercuri te cura d'assabentar Júpiter del que passa a

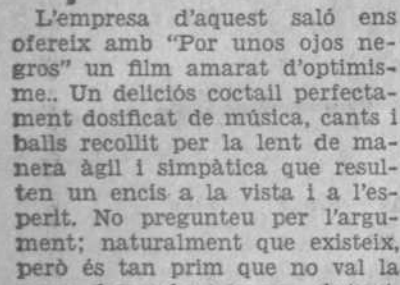
la terra; aquest, prèvia "interviu", pot veure des de l'Olimp, i per mitjà d'una lent a Alcmena, puix que aquest és el nom de la muller d'Anfítrio, i davant de la seva bellesa decideix visitar-la en persona, cosa que fa tot seguit no sense sostenir una forta discussió amb Júpiter, la seva esposa. Ja a la terra, Júpiter, acompanyat de Mercuri visiten a la seva devota amb la intenció de posseir-la. I què passa? Doncs, senzillament, el de sempre: que aquesta, si bé l'adora per mitjà de la imatge o del marbre, quan té al seu davant, ultra no ferba, n'hi cas, l'amenaga tot invocant al seu marit, el qual — diu — el destruirà amb la seva força. Comprentent Júpiter que Alcmena està enamorada del seu marit, decideix valer-se d'una estratagema per tal de satisfer el seu desig, i es disfressen, juntament amb Mercuri, l'un de general Anfítrio i l'altre d'assistent; a partir d'aquest moment el film, amb l'arribada de l'autèntic general i més tard amb la de la dona de Júpiter, agafa un regust de vodevil deliciosament portat i tractat amb aditaments musicals i cantables que el públic no pot fer menys que celebrar amb rialla franca i sonora, i tot això mogut dintre un marc majestuós, ric de conjunts i en construccions grandioses.

Dels principals papers en tenen cura Henry Garat, La Florelle, Armand Bernard, Marge Lion, que es mouen de manera graciosa i ajustada al "rol" encomanat, obtenint-ne una creació cadascun d'ells.

ROSITA DIAZ

Torna el Madrid vuitcentista en el més còmic dels drames

ANGELINA

O EL HONOR DE UN BRIGADIER

ROSITA DIAZ

URQUINAONA

PRESENTA

"POR UNOS OJOS NEGROS"

L'empresa d'aquest saló ens ofereix amb "Por unos ojos negros" un film amarat d'optimisme. Un deliciós cocktail perfectament dosificat de música, cants i balls recollit per la lent de manera àgil i simpàtica que resulten un encís a la vista i a l'esperit. No pregonem per l'argument; naturalment que existeix, però és tan prim que no val la pena de parlar-ne; no obstant, conté el seu ironisme i el just interès perquè l'aneu seguint a través d'aquells ingredients de què us he parlat i passeu l'esto-

na de manera despreocupada i divertida. Crec n'hi haurà prou en dir-vos que Dolores del Rio, figura eix, està més atractiva que mai, i que Pat O'Brien i Leo Carrillo estan insuperables. De més a més, entre els moltíssims balls i formidables conjunts arrevistats en sobresurt l'aconseguit per la parella "Los Marcos", dit "El rodeo", d'execució impecable.

En resum: un èxit per l'empresa i, per tant, per la Warner Bros, l'editora especialitzada amb aquesta classe d'espectacles.

Maryland presenta "Alta Escuela"

De tots els valors que posseeix aquesta cinta, el més remarcable, sens dubte, és l'argument. Sense que es tracti d'un assumpte veritablement original, té una força expressiva de vida i cor per ell un drama tan intens que en aquests temps que els arguments estan subjectats a cançons que impeden des de molts anys, aquest pot passar, si no com a nou, com un argument que s'aparta una mica del traçat massa simplista de la majoria de produccions.

Relatarem sucintament els seus trets més principals. Carlo Cavelli, cavallista d'alta escola, arriba a Viena després d'una absència de quinze anys. En aquests anys ha corregut el món amb els seus

cavalls i ha fet famós el seu nom. Els seus records es desperten a la realitat d'un passat que és el secret de la seva vida... Va haver de fugir de Viena per no suportar la humilitat de la seva exclusió de l'exèrcit degut a haver-se batut en duel amb un altre oficial. Les causes d'aquest duel resten ocultes fins a l'escena final, en la qual es condensa tota l'emoció després per subtils motius al llarg de la cinta. L'acció té la seva continuació en l'amor que Cavelli sent per la germana de l'home que va morir en el duel, fins que a darrera hora s'acabaren els motius de la mort de l'oficial i poden estimar-se sense cap entrebanc.

Una girl de Hollywood

El film és molt ben portat — encara que acusa certa lentitud que treu continuïtat a l'acció — i presentat amb tota propietat i bon gust. Eric Engel, el seu director, ha donat magnificència a un tema, com la cavalleritat i l'honor, envoltant-lo d'un ambient aristocràtic. Hi han uns números de circ que emmarquen l'actuació de Carlo Cavelli, el cavallista — notables i de difícil execució — i altres detalls que revelen una gran atenció per part del director.

Rudolf Forster, en el personatge central de l'obra, ens dona una bona interpretació; però no es pot sotstreure d'un cert èmfasi en gest i en l'expressió que acusa en ell l'home de teatre. Així i tot, la figura de Carlo Cavelli adquireix en determinats moments grans proporcions gràcies al seu treball. L'acompanya Angela Salloher, subtil de matisos i d'una feminitat encisadora.

La sessió d'estrena estava dedicada al Polo Jockey Club.

Astoria presenta "El delator"

Li mancava a Victor Mc. Langlen un film com "El delator" per a consagrar la seva carrera cinematogràfica. El film cim al qual aspiren tots els artistes del cinema a la maduresa del seu art. D'aquesta maduresa artística Langlen n'havia donat proves en les innumerables comèdies interpretades junt amb el seu "inseparable enemic" Edmund Lowe. Però en aquestes comèdies — en les quals havia de compartir el paper de protagonista — no podia donar una mostra de la seva exacta vàlua i de les seves possibilitats artístiques. En elles tenia papers insuficients pel superficial de les interpretacions i no podia palesar, tal com ha palesat que pot, que és un gran actor de caràcter.

El personatge que protagonitza en "El delator" requereix un temperament excepcional i uns dots de matisació de gran artista. Una profunda identificació amb el seu tipus i una resistència continuada davant la permanència de la càmbra. Aquesta persegueix amb obsessió a Gypo — el personatge interpretat per Langlen — en el petit detall, en l'actitud, en el gest, en qualsevol manifestació. Pot dir-se que el protagonista es manté sempre en el primer pla. Minuts sencers la lent està pendent de les emocions que transmeteix el rostre de Gypo, que ha de treure a la superfície tota la pesombra del seu drama interior. El drama de l'home que ha venut al seu amic per vint lliures esterlines. Tota la

gamma d'expressions de l'home inquiet i estemordit davant la vergonya i penediment d'un fet consumat. Mc. Langlen podrà personificar encara personatges difícils i aconseguir altres triomfs, però el seu Gypo restarà immanent sobre totes les seves interpretacions i inoblidable per a tots els que l'hem vist.

La cinta és magnífica. L'ambient de revolta per la independència d'Irlanda, la boira que ho envaeix tot, els carrers enlluernats pels fanals de subúrbil, l'actuació evocadora dels rebels que lluiten per la pàtria, que no volen sotmetre's al poder opressiu d'Anglaterra, està reflexat magistralment per la mà destra de John Ford, un director digne d'un gran film i d'una gran interpretació.

De valors cinematogràfics rellentants no podia mancar en "El delator" l'acció de conjunt, que dona to a les grans produccions. Preston Forster, Heater Angel i Una O'Connor — aquesta darrena en una caracterització diferent a les que té costum d'interpretar — viuen els seus papers amb gran sinceritat i emoció.

Un film del qual la Ràdio se'n pot enorgullir.

NOTA. — Ens permetem d'obsequiar a l'empresa de l'Astoria que tingui en compte que quan anem al cinema ho fem per obligació i no solament per pura diversió i que, per complir-la de degudament, necessitem estar situats en bones condicions de visibilitat, oposades per complet a les butaques que ens va destinar per aquesta estrena.

Ens sentirem satisfets que aquesta observació nostra no pasés desaparcebuda per una altra pròxima sessió.

CATALUNYA

Eigències de programació fan que sigui retirada del cartell "No bleza baturra", la producció peninsular que fins a la data ha batut el "rècord" de permanència i d'èxit. Així, doncs, per a demà s'anuncia l'estrena d'un nou film hispà que no es aventurarà predir, tenint en compte quants elements l'integren, un nou i esclatant triomf. Es tracta de la superproducció dirigida per Benet Perojo "Es mi hombre", basada en la cèlebre tragicomèdia d'Arriches que porta el mateix títol.

En el repartiment hi trobem a l'aplaudat actor Valeri León, el qual fa amb aquesta producció el seu debut com artista del llenc. De més a més, la deliciosa parella Mary del Carmen i Ricardo Núñez, destacant d'un seguit de bons i coneguts artistes.

COLISEUM

Avui entra en la seva segona setmana de projecció l'espectacular film "Las cruzadas", obra, com no ignoreu per haver-ho ja reportat des d'aquestes columnes, del més gran dels directors americans, Cecil B. de Mille, el qual posseeix una rara habilitat i domini de les masses, trobant al llarg d'aquest film múltiples ocasions de posar-ho de manifest. Quant a la visió històrica, cal dir és vista a través d'un prisma netalement americà; dit això, ens estalviem d'entrar en detalls; no obstant, està tractat de manera que ensenya a bastament, ultra els temperaments de cadascun dels personatges posats en joc, de les intrigues i trifulques que es preparaven i, per tant, hagueren de vencer o bé sucumbiren, i tot plegat embolcallat d'ambient adient i sempre amantent el director per tal de cercar l'efecte d'espectacularitat i grandesa, per a la qual cosa la Paramount no

Us ofereix la pel·lícula més artística i intrigant amb

ALTA ESCUELA

Una magnífica creació de RUDOLF FORSTER i ANGELA SALLOKER

UFILMS

hi ha escatimat absolutament res. Cal alximateix destacar el treball de Henry Wilcoxon, que en el paper de Ricard Cor de Lleó, o sigui la figura entorn de la qual gira tot el procés històric, està senzillament esplèndid.

Quant als altres artistes, ajustats, sobresortint Loretta Young.

CAPITOL

L'empresa d'aquest popular cinema està d'enhorabona. Des del començ de temporada el públic empena a diari aquest saló i les produccions es venen precisades a ésser retirades del cartell en ple èxit. Ara mateix ho podeu comprovar. Fa tres setmanes que s'exhibeix el film Warner Bros "Contra el imperio del crimen" i a diari hem vist a les seves taquilles el rètol d'esgotades les localitats. Estem segurs, doncs, que quan es retirará seguirà la trajectòria marcada pels anteriors. ¿Què passa, doncs, amb aquest cinema? Senzillament, que és programa a consciència i de caràcter públic.

FEMINA

En aquest aristocràtic saló ve projectant-se des de divendres passat la producció M. G. M. "El cuarto n.º 309", la qual resulta una originalíssima pel·lícula, realitzada per Jack Conway, director de gran talent, que ha volgut demostrar la seva capacitat per a dirigir, no solament pel·lícules intenses i de multituds com "Villa Villa", en la qual va obtenir un pregon èxit, sinó també comèdies en les que l'enginy i la intriga formen la més interessant amalgama que es pot concebre. Així, doncs, ens trobem amb un film que posseeix tota la intriga i tota la preparació precisa per esdevenir un drama i, no obstant, està tractat de manera tan original que resulta una comèdia graciosa, de desenvolupament hàbil i àgil que entreté força, puix que els moments còmics estant emmetxades de manera perfecta i adient.

Bé, molt bé Franchot Tone, el qual, juntament amb Una Merkel, formen una parella notable pel seu acurat treball, ple de simpatia.

¿Qui és aquest nou actor?

Face algun temps els crítics i cronistes cinematogràfics vegeu la prova privada de la pel·lícula "El millonario" i en veure l'actor que feia el paper del jove que venia pòlisses de segurs, van preguntar:

—¿Qui és aquest jove actor que personifica l'agent de segurs? Com ja sabreu, l'interpret d'aquell curt paper era James Cagney.

Més tard es va estrenar la producció titulada "El puente de Waterloo" i la joventut summament prima i rossa que féu vibrar per un instant l'ambient amb la seva presència a l'escena va cridar l'atenció del públic, el qual va preguntar:

—¿Qui és "ella"?

La dinàmica joventut era Bette Davis, la nostra admirada estrella.

Fa poc més de dos anys que es va estrenar l'obra que porta per

títol "Grato suceso" i allí vegem un arrogant jove que feia un paper secundari, el qual en el curt espai de temps que romangué a escena va desenvol·lar l'interès del públic, que preguntava:

—¿I qui és "ell"?

Suara li tributem una rendida admiració, puix que es tracta de Dick Powell.

Recentment va tornar a fer-se la mateixa pregunta quan es va exhibir privadament la pel·lícula que porta per títol "Don't bet on blondes", en la qual Warren William és el protagonista; però quan un arrogant i jove actor es presenta a escena per endur-se'n a sopar a la bella Claire Dodd, els periodistes allí presents exclamaven:

—¿I qui és aquest arrogant cavaller?

—Es Errol Flynn... — contestà un dependent de l'Studi.

—Però... el que jo vull saber és per què se li ha donat aquest paper, que amb tot i ésser secundari es destaca tan avantatjosa-

ment.

Gran Exit

Metrol Goldwyn-Mayer presenten

El Cuarto n.º 309

Jack Conway

el gran creador de Viva Villa!

Franchot Tone

el genial actor de

Tres lances bengalies

JACK CONWAY

el gran creador de Viva Villa!

FEMINA

PERQUÉ TOTS ESTIMEM QUE SE'RA AVIAT UN PRIMER ACTOR QUE OBTINDRÀ IMMEDIATA POPULARITAT I EL SEU PRESTIGI SERÀ RELLEVANT...

Cert és que hi ha molts actors joves i d'atractiva aparença a Hollywood; però hi ha quelcom sobre Errol Flynn que el fa destacar entre els altres, essent la seva personalitat tan subjugadora que en poc temps l'ha convertit en una de les figures més interessants de la ciutat del cinema.

Encara no fa un mes que es va estrenar aquesta pel·lícula i ja Errol Flynn està actuant a "El capitán Blood", que serà una de les pel·lícules més importants de l'any.

Així arriben als corts els artistes novells. S'abocuen d'una manera breu al llenc. Si tenen personalitat i dinamisme, aviat es

Cinema Catalunya

DEMA ESTRENA

L'únic, l'incomparable, el favorit de tots els públics en la seva primera i enlluernadora creació

UNA PRODUCCION BENITO PEROJO

PRODUCCION FILMOFONO

Aviat, ESTRENA

El film que dona categoria mundial al cinema espanyol

DONQUINTIN EL AMARGAO

Original i graciosa opereta bufa

converteix en predilectes i podem dir: "Ha nascut una altre estrella".

Qui és? És la frase que expressa la iniciació de l'admiració del públic vers un personatge del cinema i, per les observacions que hem fet, sabem que la immensa majoria d'aquests sobre els quals es fa aquesta pregunta, ben aviat es destaquen d'entre els rengles i es converteixen en predilectes.

estimació... Toda la fiesta tuvo el carácter de un ejemplo magnífico, inolvidable. Desde la espectacular entrada al Palacio de la Música, hasta el momento de la unánime ovación que subrayaba la última escena del nuevo film... "Don Quintín, el Amargao" señala, crea, indica un tipo exacto de cineasta español. Manos de pulso muy firme han guiado la obra y le han dado un ritmo moderno y una insuperable pulcritud..."

FORMIDABLE!

Victor MAC LAGLEN
Heather ANGEL
en
El delator

Us farà pensar!...
Sentir!...
Plorar!...
Riure!...

VEGEU-LO AVUI a l'ASITORIA

Un drama potent de realisme insuperable!
Tres vegades premiat
Un film Ràdio... naturalment!

Parlem-ne

LA PREMSA MADRILENYA I L'ESTRENA DE "DON QUINTÍN EL AMARGAO"

Com una demostració de la profunda senyal que ha deixat en l'opinió l'estrena de "Don Quintín, el amargao", reproduïm alguns judicis crítics, formulats en la premsa madrilenya pels més destacats redactors cinematogràfics de Madrid:

"El Sol".
"Digamos en primer lugar que el film "Don Quintín el Amargao" que de ser juzgado sin benevolencias, ni dudar a ese patriotismo que mata la cabeza bajo el ala... E. "escenario" basado en la obra de D. Carlos Arniches, aparece dispuesto con inteligencia y sentido de las posibilidades de la imagen... la variedad de planos de ángulos fotográficos permite llevar a la pantalla diversos aspectos de escenas que, sin el poder mágico de la cámara, hubieran fatigado el ánimo de los espectadores. Se observa una preocupación de ritmo, de equilibrio, de plasticidad, que no es frecuente en el mundo de nuestro cine."

"Ahorra".
"No recordamos de ninguna película española cuyo estreno haya revestido tanta expectación ni se haya ofrecido en un marco tan brillante. Se ha logrado rodear la presentación de "Don Quintín, el Amargao", film totalmente español — netamente madrileño —, de un ambiente que puede parangonarse, sin hipérbole, al que ofrecen las famosas "premieres" de Hollywood. Función de gala. El Noticiero Fox reconociendo la entrada del público y de los artistas, el todo Madrid de significación y la profesión del cine en pleno. Bellísimas mujeres, caballeros de rigurosa etiqueta. Personalidades ilustres. En el "hall", un micrófono ante el que hablan nuestros "ases" de la pantalla y el teatro: el popular Carlos del Pozo como "speaker"... Un espectáculo deslumbrador y único en Madrid, que dignifica la producción nacional y la engalana como algo propio, bello y útil, que hemos de amar y atender en lo sucesivo. Un ejemplo que debe imitarse siempre, por nuestra misma

Com no deuen ignorar els nostres lectors, aquest film serà estrenat dijous, al popular cinema Capitol.

UN FILM HUMORÍSTIC QUE FA FALTA AL CINEMA ESPANYOL

Contra aquest ambient de preocupacions i conflictes en què viu el món no hi ha res com un espectacle divertit per a oblidar-se d'aquells.

L'home de negocis dedicat al moment de les grans quantitats; la

"El Sol".

"Digamos en primer lugar que el film "Don Quintín el Amargao" que de ser juzgado sin benevolencias, ni dudar a ese patriotismo que mata la cabeza bajo el ala... E. "escenario" basado en la obra de D. Carlos Arniches, aparece dispuesto con inteligencia y sentido de las posibilidades de la imagen... la variedad de planos de ángulos fotográficos permite llevar a la pantalla diversos aspectos de escenas que, sin el poder mágico de la cámara, hubieran fatigado el ánimo de los espectadores. Se observa una preocupación de ritmo, de equilibrio, de plasticidad, que no es frecuente en el mundo de nuestro cine."

"Ahorra".
"No recordamos de ninguna película española cuyo estreno haya revestido tanta expectación ni se haya ofrecido en un marco tan brillante. Se ha logrado rodear la presentación de "Don Quintín, el Amargao", film totalmente español — netamente madrileño —, de un ambiente que puede parangonarse, sin hipérbole, al que ofrecen las famosas "premieres" de Hollywood. Función de gala. El Noticiero Fox reconociendo la entrada del público y de los artistas, el todo Madrid de significación y la profesión del cine en pleno. Bellísimas mujeres, caballeros de rigurosa etiqueta. Personalidades ilustres. En el "hall", un micrófono ante el que hablan nuestros "ases" de la pantalla y el teatro: el popular Carlos del Pozo como "speaker"... Un espectáculo deslumbrador y único en Madrid, que dignifica la producción nacional y la engalana como algo propio, bello y útil, que hemos de amar y atender en lo sucesivo. Un ejemplo que debe imitarse siempre, por nuestra misma

bella noleta reclosa a casa, amb les labors propies del seu sexe; l'oficinista, avorrit amb les seves vuit hores de continuïtat; el jornalero, que no sap d'altres coses que de reivindicacions socials; tots, tots, acullen amb la major de les alegries algunes hores d'esbarjo.

[Amb quin feliç optimisme volem arribar tots el moment de dirigir-nos a un agradable espectacle, en el qual no se'n parla del difícil problema de la vida ni de l'encari-

ment dels articles de primera necessitat!

Per a alliberar-nos de "tots aquests mals". Cifesa, la productora cinematogràfica nacional que tant es preocupa del "nostre" cinema, ha portat al llenc una pel·lícula que serà un èxit definitiu de ràbia. Títol: "La hija del penal". Realitzador de l'assumpt: El genial Maroto.

Amb ella — amb "La hija del penal" — pot tenir la seguretat el nostre públic que no existeixen preocupacions, conflictes ni problemes difícils. Carmen de Lucio, Blanca Negri i Antoni Vico, principals "heroïnes" de la pel·lícula, són els encarregats de demostrar-nos que encara podem esperar en aquest món moments de veritable felicitat.

"La hija del penal", el film humorístic que fela falta al nostre cinema, serà presentat molt aviat a totes les sales d'Espanya.

Freddie Bartholomew, que fou seleccionat entre milers de candidats per a interpretar la figura de David Copperfield, té al seu càrrec el paper de fill de Greta Garbo en la magnífica producció "Anna Karenina".

Acabada la seva actuació en aquesta pel·lícula, M. G. M. ha signat un llarg contracte amb aquest petit gran actor.

Greta Garbo hagué d'aprendre a ballar la masurea per a interpretar una escena d'"Anna Karenina".

A tal fi, el director d'aquesta producció, Clarence Brown, selecciona Marguerite Wallman, la cèlebre directora de balls, perquè s'encarregués de l'organització de la masurea que havia de ballar-se en aquest film, i que constituïa una de les escenes més emocionants i espectaculars.

Durant la setmana passada hem estat informats que Mae Marsh, antiga estrella del cinema mut i muller del conegut novel·lista Lee Armas, es troba en greu estat a l'hospital d'aquesta ciutat, a conseqüència d'una ruptura d'apèndix.

Així mateix, de l'estudi cinematogràfic al qual pertany Adolf Menjou

TIVOLI

INAUGURA, COM CADA ANY, AMB LA SOLEMNITAT D'UN GRAN FILM

ES REPRODUÏREN LES CUES A TAQUILLA

Eviteu aquesta molèstia, adquirint anticipadament les vostres localitats

UFA, MESTRIVOLA EN EL GÈNERE, HA BRODAT UNA FILIGRANA, DESCRIVINT LA NATURALESA I L'AMOR, AMB REALITATS VIVES, ABRAÇANT DES DE L'INFUSORI FINS A L'HOMME, I AIXÍ... NO S'HAVIA VIST MAI!... NO S'HAVIA VIST MAI!... SENZILLAMENT ADMIRABLE!

en espanyol

EL ORIGEN DEL HOMBRE Y LA VIDA

NATURALEZA Y AMOR

El Dr. Kaufman, ens presenta Interests luites entre els animals per la possessió de la femella. La procreació. Els caràcters, les granotes, els peixos i altres animals, en zel. Les aranyes, assassines dels seus marits. El naixement de l'home. La noia amb pell de peix. L'home amb ungles. Una dona de 300 quilos. L'home lleó. L'edat de pedra. L'ahir, l'avui i el demà

No apte per a menors de 15 anys

I per si fos poc, en el mateix programa

La viuda soltera

La tan esperada opereta!

ment dels articles de primera necessitat!

Per a alliberar-nos de "tots aquests mals". Cifesa, la productora cinematogràfica nacional que tant es preocupa del "nostre" cinema, ha portat al llenc una pel·lícula que serà un èxit definitiu de ràbia. Títol: "La hija del penal". Realitzador de l'assumpt: El genial Maroto.

Amb ella — amb "La hija del penal" — pot tenir la seguretat el nostre públic que no existeixen preocupacions, conflictes ni problemes difícils. Carmen de Lucio, Blanca Negri i Antoni Vico, principals "heroïnes" de la pel·lícula, són els encarregats de demostrar-nos que encara podem esperar en aquest món moments de veritable felicitat.

"La hija del penal", el film humorístic que fela falta al nostre cinema, serà presentat molt aviat a totes les sales d'Espanya.

Freddie Bartholomew, que fou seleccionat entre milers de candidats per a interpretar la figura de David Copperfield, té al seu càrrec el paper de fill de Greta Garbo en la magnífica producció "Anna Karenina".

Acabada la seva actuació en aquesta pel·lícula, M. G. M. ha signat un llarg contracte amb aquest petit gran actor.

Greta Garbo hagué d'aprendre a ballar la masurea per a interpretar una escena d'"Anna Karenina".

A tal fi, el director d'aquesta producció, Clarence Brown, selecciona Marguerite Wallman, la cèlebre directora de balls, perquè s'encarregués de l'organització de la masurea que havia de ballar-se en aquest film, i que constituïa una de les escenes més emocionants i espectaculars.

Durant la setmana passada hem estat informats que Mae Marsh, antiga estrella del cinema mut i muller del conegut novel·lista Lee Armas, es troba en greu estat a l'hospital d'aquesta ciutat, a conseqüència d'una ruptura d'apèndix.

Així mateix, de l'estudi cinematogràfic al qual pertany Adolf Menjou

TEATRE

Els autors compleixen llur deure

Setanta quatre comèdies al Premi Iglésies!

Dels tres premis literaris que té instituits la Generalitat de Catalunya —auríem de dir "els quatre", però refusen a acceptar com a definitiva la forma que s'ha donat al recent premi de periodisme—, el Premi Iglésies és sempre el més concorregut i disputat.

Als qui hagin passat els ulls pel damunt de la llista de comèdies tramessas al Premi Iglésies, els costarà de creure que entre aquestes setanta-quatre obres no n'hi hagi cap digna d'haver estat posada en l'única escena de comèdia catalana actualment oberta. Entre setanta-quatre, cal creure que ben bé n'hi hvia una dotzena capaces d'interessar el públic durant el mes tristíssim i improductiu que la direcció del Novetat ha passat esperant la comèdia de Josep Maria de Segarra.

Arriba un moment que la constatació de la quantitat d'obres tramessas enguany al premi, i el record de la xifra gairebé idèntica que optava al premi de l'any passat, obre una perspectiva que fa escriure:

Si per miracle es realitzés un dia la suposició més optimista, o sigui la del funcionament normal de tres teatres catalans a Barcelona, aquestes tres teatres tots junts no consumirien —però pel mot— més enllà d'una vintena d'obres per temporada.

Hem dit una suposició optimista, quan en realitat hem dit de pes pessimista. Pessimista amb referència a l'èxit de les obres estrenades, car si les obres fossin d'aquelles que ens gresquen els empuscaris i el públic, amb moltes menys n'hi hauria per a mantenir tres escenes.

En dir tot això no pensem fer cap descoberta. Estem convençuts que els que escriuen per al teatre ho saben ben bé. I que, malgrat saber-ho, continuen escrivint amb les mateixes afició i intensitat. Tot autor d'una comèdia està convençut que és precisament la seva la que "cal" estrenar i que les inútils són les que escriuen els altres. I aquest no és

informen que el sudit artista es troba en estat greu, després d'una transfusió de sang que li calgué fer a conseqüència d'una malaltia de l'estómac que patia.

Les darreres noves d'aquest actor asseguren que ha experimentat una lleugera millora.

"Los muertos andan" (The Walking Dead) és el títol de la tènica novel·la que Warner Bros ha adquirit per a produir la seva pròxima sensacional pel·lícula horripilant. Els esglais, les convulsions i els calfreds de terror estaran a l'ordre del dia quan es presenti aquest nou drama.

Novament el realisme del cinema causa un accident. James Cagney es troba a una clínica amb un tumor del·loral a causa de veure's obligat a fugir d'una manopla d'aer que hom suposava que el seu contrin. Tant us contra ell en les escenes de l'agressió que apareixen en "The Frisco Kid", la seva pròxima pel·lícula d'acció intensa.

Paul Muni i Ann Dvorak que obtenint un èxit formidable en la pel·lícula "Cara Cortada", reapareixen en "El doctor Socrates", la sensacional obra d'inspiració traua i actuació suprema en la qual triomfen els que es feren inoblidables en aquella altra producció que esmentem.

Ja està en preparació la pròxima pel·lícula d'Al Jolson, la qual serà presentada amb tant luxe com la inoblidable "Wonder Bar". Jolson voldria que Ruby Keeler fos l'estrella de la producció, però la casa productora té tants plans d'importància per a Ruby que hom dubta que pugui cooperar amb el seu marit en aquesta producció.

Sembla com si la temporada actual fos la més apropiada per a estrenar pel·lícules d'acció enllunada. Després de "L'arena de El doctor Socrates", que té un desenllaç estrident, tindrem el de l'obra titulada "Special Agent", en la qual els pistoiers cauen a mans dels agents especials després d'una forta lluita.

Del més grandios dels espectacles que ha vist la humanitat!

Europa tota en armes a la conquesta dels SANTS LLOCS

EL «PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA»

El diputat Jaume Comes, president de la U. S. C. i el senyor Pere Aznar, secretari del Partit Català Proletari, han fet públic haver-se arribat a la unificació dels dos partits, tal com nosaltres havíem anat informant els nostres lectors que es venia preparant.

El nou partit, que s'anomenarà "Partit Socialista de Catalunya", tendirà a la unificació de tots els partits de classe que estiguin d'acord amb el manifest de Marx i Engels.

El nostre Teatre i el nostre públic

Al lloc on avui es troba el Cinema Bohèmia, hi havia a principis d'aquest segle, el Teatre de les Arts.

Quan els autors novells, d'avanzada, volien veure estrenar les seves obres, o aquelles obres que l'empresari de Romea no s'atrevia a estrenar per por d'avalotar el seu públic, acudien a les companyies que de tant en tant es formaven per a donar una curta temporada de "Teatre Modern" al Teatre de les Arts. Aquest local, per a nosaltres, la joventut de llavors, era com el temple de les nostres elucubracions fantàstiques; i val a dir que per a la joventut de principis de segle, el Teatre de les Arts era on acudíem a donar espial als nostres anhels de modernitat.

En un recó del Poble Sec existia un cafè denominat "El Asiático". Nosaltres en dèiem "L'Asiático". Dels extrems més oposats de la ciutat acudia a ell joventut frívola d'idees noves; cabells llargs, xalines suades, cares magres, ulls desviats... Gent tota, que somniava en un món nou, en una societat perfecta, en una justícia absoluta. Des de l'anarquista més reconstruït, al poeta més romàntic, de tot s'hi reunia allà per discutir l'art, per perfeccionar-lo, per fer-lo més humà. Cada dissabte al vespre allà ens reuníem. Els que no teníem un nom, escoltàvem i no ens atrevíem a discutir; els que ja publicaven alguna cosa, podien opinar amb certa autoritat; els que havien publicat algun llibre o estrenat alguna obra, eren considerats com estrelles de gran magnitud. Alguns ja han mort, altres han trobat, no manquen els fracassats entre els més, però tinc la seguretat que a molts dels vivents els sabria greu que avui retragués el record de llur convivència en aquell cenacle heterogeni però de bona fe, que era la tertúlia del cafè de "L'Asiático".

Però d'aquell grup en sortien els animadors de totes les intencions de modernitat del teatre. Potser anàvem sempre al "galliner", no n'hi havia per més; però no faltàvem a cap estrera. I com fruíem amb aquella deliciosa Mimí Aguilà, artista tota nervi; i amb l'arrogància feroç de Grasso; i amb la dicció meravellosa de Caravaglia; i amb la perfecció del gran tràgic Zaccagnini; i admiràvem l'art deliciós d'aquella bella femení que era la Tina di Lorenzo, a la qual dedicà un número la

revista "Joventut", tan notabilíssima llavors.

Després, seguint segurament al dictat de la influència de les companyies italianes que constantment ens visitaven, Adrià Gual creà el seu Teatre Intim que ajudà, vuguis o no, a treure tot aquell paisanisme ridícul de què estava infectat el Teatre Català. I així va formar-se el públic i així va aferrar-se el nostre teatre.

I avui, què? Tenim autors, grans autors, bons còmics, excel·lents conjunts i obres molt superiors a les xaronerries que ens importen de Madrid. I el públic? Ah! el públic. El nostre públic no va al teatre català. S'inaugura la temporada amb la platea buida; estrena Segarra, i quan hom creia el teatre ple, perquè Segarra bé s'ho mereix per l'esforç enorme que fa pel teatre català, no s'arriba a mig omplir. On és el públic? On són aquells tres-cents mil vots catalanistes que ni omplen un sol dia el teatre català? On és la consistència ideològica de la nostra gent, que sap omplir setmanes seguides un teatre castellà, i no omple un sol dia el nostre teatre nacional? On paren tantes personalitats catalanistes de tots ordres i branques, que no se les veu mai ocupar un lloc en les sales d'espectacles del teatre català?

Ja sé que molts en diran enfàticament que no els interessa ni per les obres ni per les companyies. Però jo dic: «Es que les obres i les companyies forasteres són superiors a les nostres?»

Hem invertit els termes absolutament. A principis d'aquest segle, érem menys, però defensàvem a sang i a foc tot el nostre, fos bo o dolent. Avui som tants que ja no ens podem comptar, però la majoria tenen prou pederània per a rebutjar el que descomixen, perquè mal no van al teatre català.

«Es patriotisme això? On és el Catalanisme? On són aquells reconstruïts tan patrialistes, que hom tampoc no els veu mai al teatre català? Hauré de recordar, altra vegada, una frase del doctor Martí i Julià, que digué una dia que estava indignat:—Massa sardanetes, massa banderetes, massa coronetes, massa pu...»

F. ROSELL I MONTANER

JOSEF MARIA DE SEGARRA

Amb "Roser florit", estrenada a Novetats, el nostre poeta ha afeït un nou i bell èxit als que ja porta assolits en el teatre.

Rigobert Soler

Un altre pintor valencià ens arriba disposat a sotmetre la seva obra al judici del món artístic de Catalunya. Barcelona sembla que torna a ésser novament la ruta d'orientació dels nobles afany dels artistes de la terra germana cansats i desencantats novament del penós pelegrinatge del prestigi oficialista que es conrea a Madrid centralitzant el predomini de les consagracions.

Rigobert Soler, un dels més eminents representants de les noves generacions de l'art valencià i un dels més representatius pintors de l'escola netament valenciana retorna després de més de set anys a les galeries barcelonines a constatar pel criteri l'estimació del nostre públic els avenços de la seva formació artística i els resultats d'un art gairebé absolut consagrat enterament a una rigorosa disciplina d'estudi i d'una tenacitat personal posada al servei del treball pel treball mateix, amb la sola ambició d'un inexhaustible afany de superació artística.

Després de tant temps passat en la plàcida solitud d'Elvissa, on aquest il·lustrat artista valencià resideix habitualment, Rigobert Soler exposa a la Sala Barcino setze obres, en les quals ens ha manifestat que creu haver resumit tot l'ambient i tota la vida d'Elvissa, tipus, paisatges, naturas mortes, costums, etc.

Nosaltres desitgem que el nostre públic aculli amb fraternal atenció aquest afany ja repetit dels artistes valencians ara tan dignament representats per Rigobert Soler, i que no es malmeti el presentiment d'aquesta tornada envers una orientació de cara a Catalunya per bé de tots i de tan noble finalitat.

EL «PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA»

El diputat Jaume Comes, president de la U. S. C. i el senyor Pere Aznar, secretari del Partit Català Proletari, han fet públic haver-se arribat a la unificació dels dos partits, tal com nosaltres havíem anat informant els nostres lectors que es venia preparant.

El nou partit, que s'anomenarà "Partit Socialista de Catalunya", tendirà a la unificació de tots els partits de classe que estiguin d'acord amb el manifest de Marx i Engels.

EXPOSICIÓN DE L'ART DEL VESTIR, DEL MOBLE I DE LES ARTS DECORATIVES (Palau número 1, Exposició de Montjuïc)

Entrada: UNA pesseta

ULTIMS DIES!!

La setmana dels grans esdeveniments

DEMA, DIMARTS, a les cinc de la tarda

SEGON TE DE GRAN MODA

EXTRAORDINARIA SOIRÉE D'HONOR

HOMENATGE DE FRANÇA A L'Alta Costura espanyola, que pren part en les magnífiques desfilades del II SALÓ DE CREACIONS. Amb assistència de l'honorable senyor Consol de França, del Cos Consular internacional i de la Colònia Francesa resident a Barcelona

PRESENTACIÓ DE LA MODA NACIONAL ESPANYOLA

TARDOR-HIVERN 1935

Fastuosa exhibició de la MODA FEMENINA, MASCULINA i INFANTIL, a càrrec de les següents primeríssimes signatures d'Alta Costura: MODA FEMENINA i MASCULINA

Maria Oliveres - Paqueta Mauri de Murillo - Cecília Sobrepera d'Artes Modes Bernarda - Meneses - Femine - Mimí-Joaquina - Masses d'As sumpció Basilio - Prim - Enriqueta Sala - Galetà Estapé - Mary Ingles - E. Furest - J. Ferrer - Edmond Fruchmann - Charles Merseburger - Alfred Sivilla - Maria - Bordoy - Edel - Castellet - Vidua - Porta - Marie Estera de Galera - Modes Badia - J. Martí Martí - Mme. Suzanne Modes Sanjuan

MODA INFANTIL NEN I NENA

Kinder - Ziba - Rodó

EXTRAORDINARIA DESFILADA D'HONOR de les següents grans cases d'Alta Costura parisenca, que vénen a Barcelona, amb motiu de les representacions de l'espectacle GALAS ARTISTIQUES EUGENE de París, a retre tribut d'admiració i simpatia al II SALÓ NACIONAL DE CREACIONS:

Dupouy-Magnin: Henry, a la pen és; Marjaine: Alexandre AMENITZARA LA FESTA LA FORMIDABLE

DEMONS' JAZZ

l'aristocràcia de les orquestres de moda

Es reserven taules a CASA LLIBRE, Cortes, 605; Telèfon 20632

El dimecres i divendres vinent, a la tarda, a la nit, grandioses suggestions i sensacionals exhibicions, a càrrec de les autèntiques GALAS ARTISTIQUES

EUGENE de París

UN MERAVELLOS ESPECTACLE!

EL DIA 7 DE NOVEMBRE, A LA NIT, FESTA DE LA COSTURA.

SEGONA EXHIBICIÓ DE

Galas artístiques EUGENE

URQUINAONA
2597 - 7413

WARNER BROS. FIRST NATIONAL

PRESENTA
l'última novetat musical sortida dels seus acreditats estudis

Per unos Ojos Negros

Nous ritmes!
Nous ballables!
Noves melodies!

DOLORES del RIO
PAT O'BRIEN
GLENDIA FARRELL - L. CARRILLO
Edo. Everett HORTON
GIRLS de BUSBY BERKELEY
LA FORMIDABLE PAREJA
LOI DE MARCOI
EN EL NUEVO BAILE

El Rodeo

Coliseum 2.ª setmana

Cecil B. de Mille

Las Cruzadas

50 estels. 8.000 artistes. El film gegant de 1935-36
Es despatxen localitats per a avui, demà i demà passat

JOSEF MARIA DE SEGARRA

Amb "Roser florit", estrenada a Novetats, el nostre poeta ha afeït un nou i bell èxit als que ja porta assolits en el teatre.

Rigobert Soler

Un altre pintor valencià ens arriba disposat a sotmetre la seva obra al judici del món artístic de Catalunya.

Barcelona sembla que torna a ésser novament la ruta d'orientació dels nobles afany dels artistes de la terra germana cansats i desencantats novament del penós pelegrinatge del prestigi oficialista que es conrea a Madrid centralitzant el predomini de les consagracions.

Rigobert Soler, un dels més eminents representants de les noves generacions de l'art valencià i un dels més representatius pintors de l'escola netament valenciana retorna després de més de set anys a les galeries barcelonines a constatar pel criteri l'estimació del nostre públic els avenços de la seva formació artística i els resultats d'un art gairebé absolut consagrat enterament a una rigorosa disciplina d'estudi i d'una tenacitat personal posada al servei del treball pel treball mateix, amb la sola ambició d'un inexhaustible afany de superació artística.

Després de tant temps passat en la plàcida solitud d'Elvissa, on aquest il·lustrat artista valencià resideix habitualment, Rigobert Soler exposa a la Sala Barcino setze obres, en les quals ens ha manifestat que creu haver resumit tot l'ambient i tota la vida d'Elvissa, tipus, paisatges, naturas mortes, costums, etc.

Nosaltres desitgem que el nostre públic aculli amb fraternal atenció aquest afany ja repetit dels artistes valencians ara tan dignament representats per Rigobert Soler, i que no es malmeti el presentiment d'aquesta tornada envers una orientació de cara a Catalunya per bé de tots i de tan noble finalitat.

EL «PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA»

El diputat Jaume Comes, president de la U. S. C. i el senyor Pere Aznar, secretari del Partit Català Proletari, han fet públic haver-se arribat a la unificació dels dos partits, tal com nosaltres havíem anat informant els nostres lectors que es venia preparant.

El nou partit, que s'anomenarà "Partit Socialista de Catalunya", tendirà a la unificació de tots els partits de classe que estiguin d'acord amb el manifest de Marx i Engels.

EXPOSICIÓN DE L'

Agustí Bo

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIO I ARXIU

CORTS, 596. Tel. 10266

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Les competicions esportives catalanes

El F. C. Barcelona, imbatut en el curs del torneig, és proclamat Campió de Catalunya

El Badalona és el sots-campió, i el Sabadell, tercer classificat

Comentaris al marge d'un final de jornada

El Barcelona campió

Potser pequem d'optimistes, però en l'equip actual del F. C. Barcelona, proclamat ahir campió de Catalunya 1935, ens sembla veure — després d'un llarg parèntesi — el continuador més qualificat d'aquell admirable conjunt dels Alcántara, Sancho, Píera, Samitier i Zamora, que tan alt posà el prestigi futbolístic de la nostra terra i que tant va fer per la popularització de l'esport futbolístic a Catalunya. No volem fer comparacions perquè sempre

El Barcelona ha arribat a campió de Catalunya després d'un seguit d'actuacions magnífiques i d'una sèrie de resultats contundents. Es cert que el partit d'ahir — darrer del torneig — ni donà lloc a una d'aquelles actuacions magnífiques, ni forní un d'aquells resultats contundents, però volem creure que si les excepcions confirmen la regla, la tarda d'ahir fou, per al F. C. Barcelona, una tarda d'excepció. I en el nostre ànim pesa més una cadena d'èxits aconseguits amb evident regularitat que una tarda de feblesa esporàdica. El partit d'ahir — que si no fou brillant i acabà amb empat, no fou tampoc cap desastre — no pot ésser motiu de desencoratjament per als jugadors barcelonistes, sinó simplement un avís que arriba a temps i sense majors perjudicis.

En felicitar el F. C. Barcelona — representat pels jugadors, directius, entrenadors i socis — esperem que el nostre optimisme es veurà confirmat en les grans noves luites que s'acosten. Hom pot guanyar, hom pot perdre, però no creiem equivocar-nos si afirmem que en les competicions que ara vénen l'equip del F. C. Barcelona, vencedor o vengut, sabrà palesar la seva gran classe i sabrà fer-se mereixedor del títol d'hereu d'aquell equip gloriós que guanyà la Copa d'Espanya al camp de Coya i que va veure sucumbir davant seu els més famosos equips d'Europa.

Excecs d'optimisme? Potser sí. Afirmem que el temps no ens ha fet perdre la noció de la realitat. Però és just reconèixer que si d'aleshores ençà algun equip del Barcelona s'ha fet creditor de la nostra confiança, aquest equip és l'actual. Catalunya té en el F. C. Barcelona el seu baluard dels grans temps i el F. C. Barcelona té en els seus jugadors d'avui els possibles continuadors d'una època gloriosa i memorable.

Una de calenta i quaranta de fredes

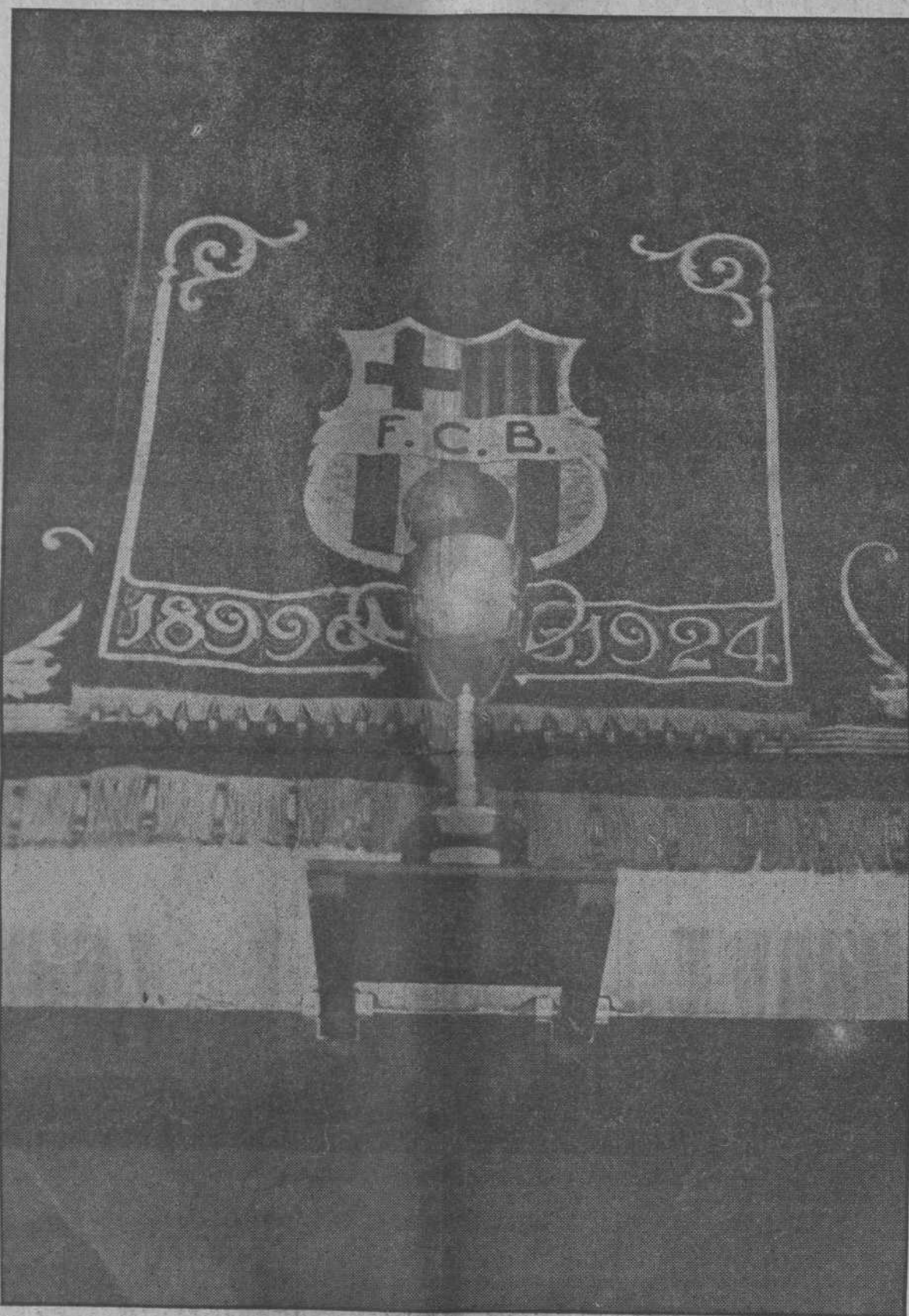
Per diversos motius volem fer unes observacions al marge del partit celebrat ahir a les Corts, darrer del torneig, en el qual l'equip barcelonista forní la seva actuació més deficient i en el qual els colors del Barcelona, de bell nou acostumats al triomf, s'haguieren d'accontentar amb un empat. I aquestes observacions no es refereixen precisament al F. C. Barcelona, sinó al que fou ahir el seu adversari, el C. D. Espanyol.

L'equip de l'Espanyol quan juga contra el Barcelona és tot un altre. Podem assegurar-ho. L'hem vist enganyar contra diversos equips i sempre ens ha fet una impressió lamentable. Tant és així, que el bon aficionat, el que vol veure bon futbol, acabarà per acudir a veure l'equip blanc-blau només els dies que jugui contra el Barcelona. Que hom faci un major esforç quan es tracta de batre un adversari tradicional, històric, és cosa comprensible, però que la diferència de rendiment entre uns partits i els altres sigui tan notable, francament, si fòssim socis de l'Espanyol o directius d'aquest club, arribaríem a sospitar que els nostres jugadors — coneixedors de la nostra flaqueja anti-barcelonista — ens prenen el pèl quaranta tardes seguides per donar-nos, de tant en tant, el gust d'empatar o de guanyar el Barcelona.

I consti que fem aquesta observació sense cap finalitat ulterior i sense cap altre desig — com hem dit abans — que el de fer notar un fet evidentment curiós, si bé volem remarcar que fem bromes d'aquestes hom pot anar a parar, algun dia, a la segona divisió. I, aleshores, adéu rivalitat i... adéu recapitacions fabuloses!

Homenatge cordial

Ahir al vespre els jugadors campions foren homenatjats amb un banquet. L'acte, cordialíssim, fou molt concorregut. Hom pogué comprovar entre els directius, jugadors, entrenadors i socis, la més admirable companyonia i la més absoluta compenetració. A l'acte — així ens ho feu saber el

El Barcelona ha guanyat el Campionat de Catalunya 1935 sense haver perdut cap partit. La Copa, a la tribuna d'honor, abans de jugar-se el darrer partit.

(Foto Berd-Buyosa)

secretari del club, senyor Figuerola — trameteren llur adhesió, ultra nombroses entitats i particulars de fora de la nostra terra, tots els clubs — absolutament tots, remarcà l'amic Figuerola — de Catalunya. Magnífic exemple de solidaritat esportiva que ens plau remarcar. Volem, però, consignar especialment unes altres adhesions, rebudes per l'auditori amb evident emoció: la dels com-

de Sant Miquel dels Reis, en recordança d'una gesta magnífica dels jugadors barcelonistes en ocasió d'un viatge a València. Volem finalment remarcar l'adhesió telegràfica del president del Club, el nostre estimat amic Sunyol i Garriga, el qual, impossibilitat d'ocupar el seu lloc a causa de trobar-se a l'estranger, trameté aquests mots: "Sento no viure prop vostre aquesta hora de jolà barcelonista, que em recorda i em fa esperar moltes d'altres de la història del nostre Club. Hora aquesta d'entusiasme esportiu a Catalunya tota, permeteu-me, act a París, aixecar una copa plena de vi de la nostra terra a la salut i en homenatge dels jugadors campions de Catalunya, entrenadors i socis tots, sense excepció-ne un sol. Pels companys de Junta una fraternal abraçada. No ara més que mai, sinó ara com sempre, visca el Barcelona i visca la Catalunya esportiva." Adhesió, no cal dir-ho, que fou subratllada amb una gran ovació.

Dedicà l'homenatge als jugadors el president accidental del Club, doctor Soler i Julià, en termes magnífics, laudatoris per als jugadors i per a l'entrenador, i d'elogi també per a l'admirable obra de la Mutual Esportiva, representada en l'acte pel doctor Moragues, per al Col·legi d'Arbitres, per a la Federació Catalana i per a la premsa. Pronuncià a continuació un emocionant parlament el senyor Roca, president de la Federació Catalana, i, finalment, en nom dels jugadors, agrai l'homenatge, que traspassa a l'entrenador O'Connell, el capità de l'equip, Zabalo.

ARESO,

el brillant defensa de l'equip campió, substituït ahir per Arana

(Foto Arxiu)

panyes d'equip Sales i Morera, avui inscrits en un altre rengles; la de l'ex-comandant senyor Pérez Furrás i la dels presos del Penai

amb el programa que publiquem en un altre lloc. Es tracta d'una obra de companyonia, d'un deure humanitari que els amants del F. C. Barcelona tenen envers un company, el jove Gaspar Garriga, el qual en dirigir-se a Girona per a presenciar l'actuació del Barcelona fou víctima d'un accident greu. Tan greu, que a la mateixa hora que al camp de Vista-legalre s'estava celebrant el partit, el pobre Garriga sofria en una clínica l'amputació d'un braç. El doctor Soler i Julià ho digué amb paraules plenes d'emoció. Es tracta, digué, d'un obrer. Un obrer que ha perdut un braç quan anava ple d'illusió a veure jugar el club dels seus amors, el F. C. Barcelona. Amb una tal il·lusió hi anava que, en recobrar-se, després de la dolorosíssima intervenció, el seu primer pensament fou per al F. C. Barcelona. La seva primera pregunta fou per saber el resultat del partit.

Els jugadors de l'equip blau-grana, amb la col·laboració d'altres destacades figures esportives, s'han llançat — patrocinats pel F. C. Barcelona — a organitzar un acte a benefici d'aquest dissortat minyó. Tindrà lloc — repetim — dimecres a la nit, al Teatre Nou. Aneu-hi tots els qui, com Gaspar Garriga, estimeu el Barcelona i estimeu, per tant, aquesta gesta magnífica dels jugadors campions que saben correspondre amb llur afecte a l'afecte provat de llurs amics.

MUNLLOC,

l'exterior barcelonista, revelació de la temporada, impossibilitat d'actuar en el partit d'ahir

(Foto Arxiu)

Felicitació final

La trametem al Badalona, brillant sots-campió, i al Sabadell, tercer classificat. Enhorabona i sort en les competicions futures. Als altres equips, menys sortosos, coratge.

L. AYAMI I BAUDINA

ELS CAMPIONATS DE LLIGA

La gran competició peninsular comença diumenge vinent

ESpanyol-Barcelona, a la PRIMERA DIVISIO, I SABADELL-JUPITER, GIRONA-IRUN I BARCELDO-BADALONA, A LA SEGONA

El diumenge vinent comença el torneig de Lliga. Els partits corresponents a aquesta primera jornada són els següents:

PRIMERA DIVISIO

Espanyol-Barcelona.

MARTORELL,

el jove porter de l'Espanyol, confirmà ahir la seva gran classe (Foto Arxiu)

València-Sevilla.
Ath. Madrid-Racing Santander.
Hércules-Madrid.
Betis-Osasuna.
Oviedo-Ath. Bilbao.

SEGONA DIVISIO

Primer grup:
U. Vigo-S. Gijón.
Saragossa-Avilés.
Valladolid-La Corunya.
National-Celta.
Segon grup:
Sabadell-Jupiter.
Girona-Irun.
Baracaldo-Badalona.
Donostia-Arenas.
Tercer grup:
Múrcia-Elx.
Llevant-Mirandilla.
Granada-G. València.
Jerez-Malacitano.

Contestant la consulta que ens fan alguns corresponents administratius, hem de dir-los que quan LA RAMBLA aparegui com a diari del vespre continuarà publicant cada dilluns un extraordinari del tipus de l'actual setmanari, per al qual admetrà comandes.

Equip del F. C. Barcelona, campió de Catalunya, que va jugar el partit d'ahir contra l'Espanyol. Drets, d'esquerra a dreta: Iborra, Pagès, Zabalo, Arana, Bardina, Fernández, Vantolrà, Agenollats, Balmanya, Raich, Berkessy i Escolà

(Foto Berd-Buyosa)

NOGUES,

el porter titular de l'equip campió de Catalunya

(Foto Arxiu)

don desagradables, però volem declarar que, al nostre entendre, i sense ànim de molestar els equips anteriors, l'equip actual del F. C. Barcelona és el conjunt de més condicions i de més possibilitats que d'ençà d'aquells temps memorables de l'Sparta de Praga i de la final de Vigo ha tingut el club blau-grana.

Ha arribat a campió de Catalunya sense haver perdut cap partit. I aquest fet mereix ésser destacat pel que significa el no haver-se donat un cas semblant des

PEDROL,

destacat element reservista que ha jugat diversos partits del torneig que va acabar ahir

(Foto Arxiu)

de fa vint anys. Encara que, posats a ésser rigoristes, algú cregui que aquest fet té una importància relativa.